AUTOMOBILISM

Raliul României

Participanții la Raliul României din 17—18 septembrie 1966, sînt obligați să se prezinte la revizia tehnică a mașinilor care va avea loc în ziua de 16 septembrie 1966, între orele 16—20, la Brașov.

Comisia tehnică va verifica dacă mașinile corespund din punct de vedere al circulației și al prevederilor anexei „J". La revizia tehnică, este obligatorie prezența ambilor conducători, care vor trebui să prezinte carnetele de conducere, buletinele de identitate, permisul de circulație al mașinii, talonul de revizie tehnică și casca. După efectuarea reviziei tehnice de la Brașov, mașinile admise în concurs vor fi introduse în „parc închis". Concurenții nu au voie să intre în parcul închis, decît cu 15′ înainte de plecarea în cursă.

După sosirea la Oradea, unde concurenții au o noapte de odihnă, mașinile vor intra obligatoriu în parc închis, în aceleași condițiuni ca și la Brașov.

Planul parcurgerii traseului este următorul:

- Brașov: plecarea în ziua de 17 septembrie 1966 ora 6,01 (primul concurent);
- Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej: 136 km — 70 km/h — 116′
- Piatra Neamț: 122 km — 65 km/h — 112′
- Gheorghieni: 86 km—50 km/h — 103′
- Tg. Mureș: 125 km — 60 km/h — 125′
- Cluj: 112 km — 70 km/h — 96′
- Oradea: 160 km — 70 km/h — 137′
- Arad: 120 km — 75 km/h — 96′
- Timișoara: 55 km — 75 km/h — 44′
- Caransebeș: 106 km — 70 km/h — 90′
- Simeria: 101 km — 70 km/h — 86′
- Sibiu: 107 km — 60 km/h — 107′
- Rm. Vîlcea — 108 km — 60 km/h — 108′ (la Rm. Vîlcea se acordă 30′ pentru trecerea barierei de C.F.)
- Pitești: 61 km — 65 km/h — 56′
- București: 113 km — 70 km/h — 96′

Clasamentele (pe clase, general și pe echipe) se întocmesc în funcție de penalizările primite și de punctele obținute la probele speciale.

În cazul nerespectării prevederilor regulamentului, concurenții sînt susceptibili de a primi următoarele penalizări:

— intrarea cu avans sau cu întîrziere la un control orar, pentru fiecare minut 20 de puncte

— intrarea în parcul închis fără aprobarea comisarului de parc, pentru fiecare minut 20 de puncte

Pentru nerespectarea următoarelor prevederi, participanții vor fi scoși din concurs:

— neprezentarea la un control orar
— pierderea carnetului de bord
— transportul unui alt pasager
— nerespectarea regulilor de circulație
— intrarea la un C.O. cu o întîrziere de peste 60′ acumulate pe traseu
— neprezentarea la revizia tehnică
— neintroducerea mașinilor în parc închis
— neefectuarea unei probe speciale

În ziua de 16 septembrie 1966, după efectuarea reviziei tehnice, va avea loc ședința tehnică, la care sînt obligați să ia parte toți concurenții

AL. TH.

Cu gîndul la J. O. din Mexic

Progresul lui P. Decuseară și... perspectivele echipei de polo

Întrecerile de sărituri și polo desfășurate în cadrul campionatelor europene au lăsat celor prezenți la Utrecht impresii total diferite. În timp ce disputa temerarilor săritori smulgea zilnic ropote de aplauze, fiind mult apreciate pentru nivelul ei tehnic deosebit de ridicat, turneul de polo a constituit o mare deziluzie față de ce ne așteptam de la evoluțiile celor mai bune formații din lume. Acest fapt a suscitat, de altfel, reacții puternice din partea sutelor de ziariști prezenți la Utrecht, care — nu o dată — au ridicat problema dacă, cu actualul regulament, jocul de polo își mai merită locul în programul J.O. Și se pare că mai mult ca oricînd conducătorii forului internațional de specialitate s-au arătat deciși să intervină în regulile de desfășurare, în special în ceea ce privește eliminarea din joc, care afectează spectaculozitatea unei partide și mai ales pune deseori sub semnul îndoielii valabilitatea rezultatelor.

Sportivii români au fost prezenți atît în concursurile de sărituri, cît și în turneul celor 17 echipe de polo, număr record pentru o competiție europeană. Analizînd comportările lor în aceste importante confruntări să vedem și cu ce perspective se prezintă ei cu doi ani înaintea J.O. din Mexic.

P. DECUSEARĂ, O PLACUTĂ SURPRIZĂ

La întrecerea masculină de sărituri de la trambulină s-au primit înscrierile a 26 de sportivi din 17 țări, printre care se aflau și doi reprezentanți ai României. Chiar de la primele sărituri s-a putut observa că atenția generală era îndreptată spre săritorii sovietici și italieni, favoriții concursului, ca și spre sportivii din Anglia, Suedia, Finlanda și R. D. Germană care — bine reprezentați în juriul respectiv — aveau de partea lor și... grația arbitrilor. În această situație, comportarea lui Decuseară este mai mult decît meritorie. El a evoluat de la început cu mult calm, s-a concentrat la fiecare săritură și s-a străduit să „împrumute" încercărilor sale o ținută cît mai bună. După calificări am avut plăcuta surpriză să-l găsim pe poziția a VII-a, cu un punctaj promițător: 462,15 (puncte vechi). Și în întrecerile finale Decuseară a fost la înălțime. În timp ce principalii săi adversari au greșit cîte o încercare, el a avut cea mai constantă evoluție care i-a permis să urce în clasament. Nu prea mult însă (un singur loc), deoarece avansul luat de fruntași în ziua precedentă era, practic, de nerecuperat.

Locul VI ocupat de P. Decuseară, la numai jumătate de punct de cunoscutul Klaus Dibiasi (clasat pe locul IV) și înaintea unor sportivi de mult consacrați ca Phelps (Anglia), Kowalewski și Buchow (Polonia), Pophal și Mathes (R.D.G.) sau Koskinen (Finlanda) este meritoriu și trebuie apreciat ca atare.

Performanța sa dovedește că în condițiile unui antrenament mai intens și pe toată durata anului Decuseară poate aspira la poziții și mai înalte, deși la Mexico, tuturor celor prezenți la Utrecht li se vor adăuga și săritorii din S.U.A., Mexic și Japonia, de o foarte bună valoare. Oricum însă, este evident că acest sportiv trebuie urmărit mai îndeaproape și că, în general, federația de specialitate are datoria de a încuraja continuu dezvoltarea acestei ramuri a natației. În privința evoluțiilor lui I. Ganea, este mai greu să ne pronunțăm, întrucît el a concurat accidentat la „europene".

CE MAI PUTEM SPERA DE LA ACTUALA ECHIPĂ DE POLO

Turneul de polo de la Utrecht a dus la o totală răsturnare a valorilor statornicite la „Trofeo d'Italia" (Budapesta 1965) — campionatul mondial neoficial al acestei ramuri sportive. Campioana olimpică și europeană, formația Ungariei, a căzut tocmai pe locul V, secundanta ei — echipa Iugoslaviei — pe locul III, iar selecționata României de pe locul IV pe locul VI. În schimb, reprezentativa U.R.S.S. a trecut de la locul III pe locul I, cea a R. D. Germane — de la VI la II, iar cea a Italiei — de la V la IV. Reflectă oare noul clasament adevărata ierarhie în acest sport? Prea puțin, pentru că între cele 6 echipe amintite diferențele de valoare sînt practic greu de sesizat, iar dacă acest turneu s-ar repeta săptămîna viitoare în altă parte, ordinea lor ar putea fi alta.

Foarte semnificativă, în acest sens, este declarația făcută presei de către Kalman Markovits, antrenorul campionilor olimpici: „Cred că dacă aș fi avut la Utrecht pe cei mai buni 11 jucători din Europa tot nu aș fi putut cîștiga titlul de campioană!". Întregind declarația renumitului tehnician trebuie să arătăm că în acest an amabilitatea arbitrilor (care au un cuvînt atît de greu în acest joc) s-a îndreptat — pentru a cîta oară? — spre anumite echipe. Nici una dintre ele însă nu a avut sclipirea necesară în momentul decisiv și echipa U.R.S.S., care a făcut un slalom demn de remarcat (tot timpul s-a menținut în poziție de outsider), a obținut, pînă la urmă, victoria. Jucătorii sovietici au cîștigat greu (3—2) meciul cu echipa României (jocul se putea termina tot atît de bine și cu victoria noastră), au făcut două jocuri egale cu Italia (3—3) și Iugoslavia (1—1) și au cîștigat la limită (un gol din „4 metri") partida cu formația R. D. Germane.

Trecînd la analiza jocului prestat de formația română, trebuie să precizăm din capul locului că sportivii noștri au avut șanse mari de a se întoarce la București cu o medalie. Pentru a-și atinge însă scopul propus, echipa trebuia să manifeste la Utrecht o superioritate evidentă, clară și pentru arbitrii mai puțin obiectivi.

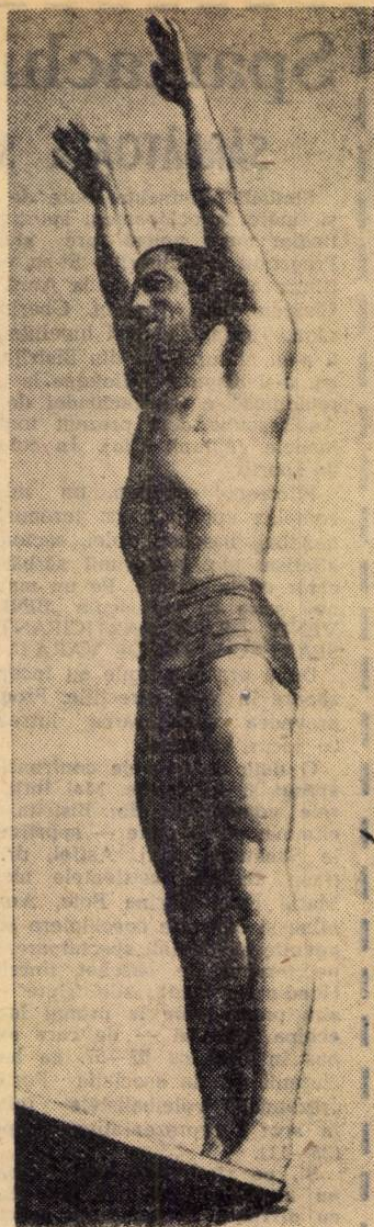
A explica acest lucru doar prin arbitrajul defavorabil din meciul cu Italia ar fi total greșit. Nu numai din cauza lui Dirnweber echipa României se află acum pe locul VI... Principalele motive trebuie căutate în alte direcții.

Chiar de la primul meci (4—0 cu Bulgaria) s-a văzut clar că echipa nu este în cea mai bună formă. Contraatacurile au putut fi numărate pe degete; în schimb, ratările din cele mai clare poziții... În meciurile decisive cu U.R.S.S. și Italia poloiștii noștri au comis însă și alte greșeli. Părăsind aproape total jocul constructiv, în permanentă mișcare, ei au adoptat tactica generală de a forța eliminarea adversarului. Și acest lucru nu le-a reușit fiindcă și cînd au avut două situații de cîteva zeci de secunde cu „om în plus" lipsa de calm le-a răpit posibilitatea de concretizare.

La cele arătate mai sus am putea adăuga însă și alte deficiențe care au cîntărit mult în acest turneu. Selecția echipei nu a fost cea mai fericită, antrenorul G. Corcek ducînd la Utrecht pe Popa și Zamfirescu pe care i-a folosit doar în 3 și respectiv 4 reprize. În această situație, oamenii de bază (Zahan, Grințescu, Mărculescu, Firoiu, Kroner, Fleșeriu), care și așa nu au strălucit, au trebuit să fie folosiți la maximum. Dacă în ceea ce privește jocul în apărare (am primit 10 goluri, din care 6 din situații de „om în plus") nu am avea prea mult de reproșat, în schimb în atac s-a văzut din nou clar că cei mai mulți dintre jucători nu au o suficientă gîndire tactică, fără de care în situații de perfectă egalitate nu poți birui. Chiar și stările de nervozitate ale jucătorilor și antrenorului, justificate sau nu, pot fi reproșate.

Iată deci, unde trebuie căutate în primul rînd cauzele „performanței" de la Utrecht. Rezultatul înregistrat, alăturat celor obținute la edițiile anterioare ale campionatului european sau ale Jocurilor Olimpice, ar îndreptăți părerea că acestea sînt posibilitățile actualei echipe și că la prea mult nu trebuie să ne așteptăm în viitorul apropiat. În condițiile deficiențelor subliniate (care nu se manifestă pentru prima oară) subscriem și noi la această părere. Există însă și posibilități de a remania lotul, de a-l lărgi și pregăti cu sîrguință pentru a putea alcătui o formație mai bună pentru Mexico. Este necesar să îndreptăm cît mai repede carențele vizibile de atîta timp, pentru ca pe baza unei munci conștiincioase, cu un mai mare accent pe disciplină, echipa României să poată obține rezultatele pe care le așteaptă de ani de zile numeroșii ei simpatizanți.

AD. VASILIU

Campionul țării, P. Decuseară, recent finalist la „europenele" de la Utrecht, pregătindu-și săritura.

Foto: A. Neagu

Realizări certe, dar și obligații tot atît de certe

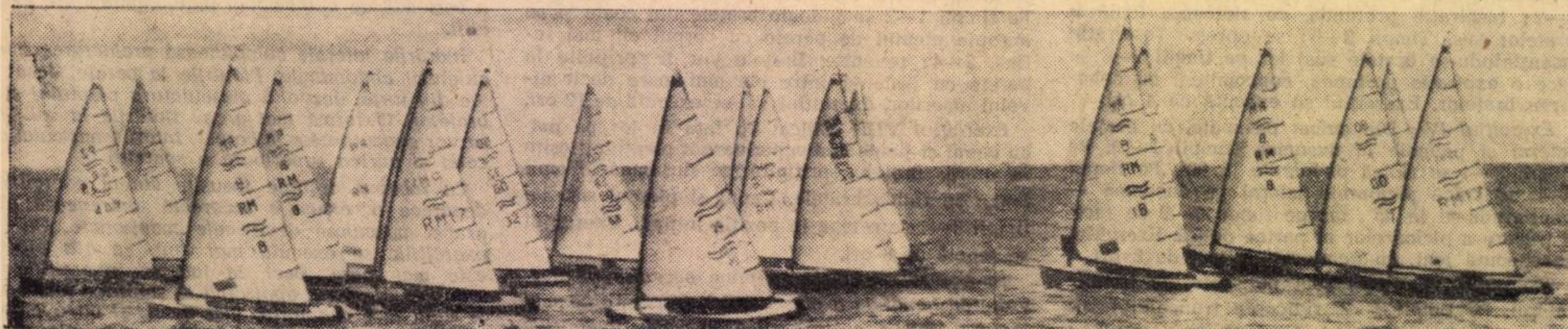
Prima dintre cele două manșe ale confruntării baschetbalistice feminine dintre reprezentativele României și R. P. Chineze, disputată la Cluj, ne-a oferit un prețios prilej de a vedea la lucru jucătoarele care ne vor reprezenta la apropiatele campionate europene. Într-adevăr, acum, cu aproximativ trei săptămîni înainte de marea confruntare continentală pe care o găzduim, cunoașterea gradului de pregătire la care s-a ajuns constituie o cerință de bază. Din capul locului trebuie să completăm cronica scurtă a meciului cu o părere de ordin general: în pofida faptului că a pierdut *echipa noastră de baschet a prestat cel mai bun joc din ultimii 5—6 ani pe teren propriu.*

La prima vedere, înfrîngerea pe teren propriu în fața unei echipe de care a dispus în patru dintre cele cinci întîlniri de pînă la cea de marți nu justifică această apreciere. Și totuși... În ultimii ani, prin rezultate, dar mai ales prin impresia făcută tuturor specialiștilor care au văzut-o jucînd, selecționata R.P. Chineze a demonstrat că poate fi clasată oricînd valoric în primele trei locuri pe plan mondial. De altfel, spectatorii bucureșteni vor avea ocazia de a o vedea evoluînd, tot în compania reprezentantelor noastre, și marți. Ceea ce rămîne să dorim este de a le vedea încă o dată pe reprezentantele noastre jucînd ca la Cluj. Eliberate de emotivitatea deseori observată la ele — baschetbalistele noastre au demonstrat că pot juca de la egal la egal cu formații de mare valoare. Mai avem de menționat marele progres pe linia disciplinei tactice, precizia în aruncările la coș (cu unele scăderi pe scurte perioade), vivacitatea mișcării în teren. Desigur, este vorba de observații la modul general și nu în amănunt.

Deosebit de important ni s-a părut un alt aspect al pregătirii. Este vorba de omogenitatea morală a lotului, de fericita îmbinare, pe teren și în afara lui, a experienței jucătoarelor cu vechi state de serviciu cu dorința de afirmare a generației tinere. Alături de atmosfera sănătoasă, de muncă conștientă și de cooperare la antrenamente, trebuie subliniată munca și prin aceasta contribuția însemnată a celor ce se ocupă direct de pregătiri — prof. S. Ferencz, prof. C. Dinescu și dr. T. Eșanu.

Indiscutabil, există încă lipsuri pe plan tehnico-tactic și o mare parte, dacă nu chiar toate, pot fi și trebuie remediate pînă la „europene". Faptul că în aceste rînduri accentul a fost pus pe latura pozitivă se datorește acestui progres substanțial, cert și de bun augur. Sperăm însă că în apropiatele mari confruntări internaționale fetele noastre vor evolua constant bine și, consecință firească, vor obține și un rezultat de valoare. Jucătoarele care ne vor reprezenta la Balcaniadă (Skoplje, 16—18 septembrie) și la „europene" — Anca Racoviță, Viorica Niculescu, Hannelore Spiridon, Dorina Suliman, Cornelia Gheorghe, Sanda Dumitrescu, Ecaterina Vogel, Elena Ivanovici, Octavia Simon, Bogdana Diaconescu, Margareta Pruncu, Ildico Horvath și Anca Demetrescu — dispun de toate condițiile materiale necesare, de o pregătire competentă și — de ce n-am spune-o? — de talent. Dorim să-l vedem concretizat în performanțe!

G. RUSSU-ȘIRIANU

Mîine, la Mamaia, „start" în faza finală a campionatului național de iahting.

Foto: P. Romoșan